

ARENYS DE MAR

Dijous passat

Conferència d'Eduard Punset

Força expectació desvetllà la conferència que realitzà l'Eduard Punset al Casal de Joventut Seràfica d'Arenys de Mar el dijous passat sobre "L'Economia Catalana dins el context internacional", organitzat per Joventuts Nacionalistes.

Però, la veritat, és que l'exministre d'U.C.D. no entusiasma massa al respectable, bona mostra d'això es de que no rebé gaires aplaudiments.

Començà parlant de la crisi, tot declarant que "hi ha països com Estats Units, que ja n'estant sortint gràcies a la represa econòmica que generen els seus corrents de comerç. Cosa que afavoreix paral·lelament a la resta del món. La recuperació americana està centrada en el sector de la informació, en el qual hi ha el 40% de la població activa, o sigui la gent que fabrica, transmet i consumeix informació". Però malauradament segons el parlar de l'economista Punset: "tres quartes parts del món no poden pagar els seus productes ni les seves inversions".

Així mateix, Eduard Punset també cridà l'atenció del quorum quan afirmà que: "Tot i que estem preocupats pels brots de guerres locals del Carib, Líban, etc., el perill de guerra mundial s'està allunyant. Car s'ha de tenir amb compte que els 2 blocs són conscients que EE.UU. tecnològicament està molt més avançada que Rússia".

Sobre Catalunya específicament, parlà de l'agricultura i la seva explotació familiar fonamentada en una estructura de propietat.

I de la indústria catalana digué que és extremadament europea, raó per la qual és important la reconversió de les velles estructures per no caure en els mateixos problemes d'Europa.

Al mateix temps pronosticà que els propers anys l'esforç principal es farà amb el factor humà: "Al Japó han acceptat que el seu recurs ha d'ésser l'home. I això comporta canvis importants".

Durant el transcurs de l'acte, s'obrí un animat col·loqui entre el públic, mentre uns segons abans Eduard Punset explicà un acudit. Respecte al govern espanyol manifestà que aquest "mai no ha funcionat bé. Per tant la gent no troba en l'Estat només que desconfiança i inseguretat. Lògicament tothom ha buscat les solucions pel seu compte. Tot i això convé tornar a fabricar gent amb sentit de triomfadors". Segons Punset amb els

socialistes: "la balança de pagaments serà més petita, ja que certs sectors s'han reactivat gràcies al canvi".

Finalment, pel que fa al Mercat Comú assegurà que l'Estat Espanyol hi entrarà: "és lògic que no ens vulguin perquè ens veuen massa forts. Com que som nosaltres els que volem entrar-hi cal iniciar una batalla fins assolir-ho. Penseu que Anglaterra tardà 11 anys a ingressar-hi, després d'intenses negociacions. No ens podem aïllar, això no possibilita estimular l'internacionalisme". I continuà: "Estic segur que formarem part del Mercat Comú perquè tenim la solució alternativa".

A conseqüència d'una altra cita que tenia E. Punset en aquell moments a Girona, la concorreguda xerrada quedà interrompuda per una altra ocasió.

MATARÓ

L'Ajuntament vol potenciar el Turisme

La Comissió Municipal Permanent de l'Ajuntament, a la sessió celebrada el passat 22 de novembre, aprovà sol·licitar a la Conselleria de Comerç i Turisme de la Generalitat de Catalunya una subvenció per tal de tirar endavant el programa de promoció turística que té previst endegar la Casa Gran.

Arran de l'abandó en el qual està immersa la promoció turística de la nostra ciutat, juntament amb l'actuació de la Generalitat per abonar i incentivar les activitats que es facin en aquest sentit, l'Ajuntament de Mataró -d'acord amb el Gremi d'Hosteleria de la nostra ciutat- ha elaborat un pla en

el qual, partint de la situació real del sector de serveis a Mataró, es projecta promocionar els atractius turístics del municipi potenciant, tanmateix, aquest sector de l'activitat econòmica i fent front a la crisi laboral de la ciutat.

Concretant el programa, la Casa Gran ha demanat l'ajut a la Generalitat a fi de poder obrir una Oficina d'Informació Turística a Mataró, en la qual es pugui orientar als visitants dels diferents indrets que es poden conèixer a la nostra ciutat (tant des de l'aspecte cultural, com paisatgístic o bé d'entrenament); a l'hora que s'editi un fulletó plurilingüe de promoció turística del municipi.

Art

Jordi Cirera, entre Vic i Mataró

Una vegada més tenim el gust de baixar els graons que condueixen a la recollida i secreta sala d'exposicions del Casal Aliança.

La sala, curiosa barreja de cava i de búnker antinuclear. Un servidor de vostès llança la iniciativa: els artistes de Mataró ja comptem a partir d'ara amb refugi atòmic. Si la situació internacional es complica cada vegada més i algú simple comença a prémer botons, els pintors correrem cap allà amb els quadres sota el braç.

Però deixem l'amenaça de les bombes -que tot arribarà- i no oblidem aquest xicot de la plana de Vic.

Aquesta exposició, modesta en la seva aparença externa, és per ell molt important: constitueix la seva primera sortida en públic.

Per aquesta raó no donarem inici ara a una crítica de llepafils, cosa que, evidentment, fóra fins a cert punt fàcil en aquesta classe de mostres. S'ha de saber esperar, s'ha de saber tenir paciència i, sobretot, s'ha de posseir un sentit ampli dels fets i dels homes.

Ningú no podrà discutir, creiem, la honestetat i la sinceritat que sustenta la intenció de l'amic Cirera. No hem pas parlat amb ell, però ens atreviríem a jugar-nos la nostra ridícula "categoria" de crític, apostant sobre el fet que a aquest xicot l'interessa escassament imitar l'actitud de la majoria de pintors, que presenten el seu producte amb l'ànim d'agradar. d'admirar al públic (comprador amb potència) i d'enlluernar a la crítica amb focs d'artifici.

Línies abans afirmàvem que no havíem parlat amb l'artista ara. Ho hem fet en algunes estones abans; les suficients, almenys, per adonar-nos de la lluita interior de la persona, de les seves tensions i obsessions. Una indefinible tortura permanent apareix quan parla, aquest pes feixuc que portaven al damunt els pintors "maudits" de principis de segle pels cafès atroïnats de París. És, doncs, en

aquest sentit que Jordi Cirera forma part de la naturalesa típica que arrosseguen -per mal o per bé- els artistes. No hi ha comèdia que hi valgui.

Tampoc no hi ha comèdia que hi valgui en els dibuixos que ens ensenya amb tota humilitat. "Si els hi agraden bé i si no també", sembla que ens sigui l'autor. Però això dit sense provocació, sense supèrbia, sinó tot el contrari: amb una naturalitat que desarma. I aprofitem l'oportunitat per estendre l'exemple present a la categoria, si no de fet generalitzat, sí d'actitud que sembla guiar la norma actuant de sectors no pas menyspreables d'entre les capes que formen les arts i els artistes d'avui dia. Cirera és d'aquests que no creuen en les disfresses i menys en els jocs de mans. El seu fer no admet la trampa, ni l'estètica inútil.

Menys encara l'elegància superficial de la presentació acurada (marcs, catàlegs i tota aquesta mena d'endergues). I si un dia sent la necessitat i en té ganes, va i ens presenta una exposició de dibuixos a llapis. Llapis i prou.

Admetin vostès que s'ha d'ésser valent per saltar a la palestra armat solament d'un llapis. S'ha d'ésser, diguem-ho clar, de la plana de Vic.

I no t'espantis, estimat Maicas, que no criticarem la tasca del company.

(Maicas és el "gran jefe" de la sala ¿comprenen?). I com que per una part tenim memòria i ens recordem de la seva amable reconvençió de temps enrera ("no està bé que un pintor com tu es posi ara a criticar als col·legues") i, per altra com a pintors que som, volem estar bé amb els que manen -no fos cas que un dia ens negués la utilització del búnker/sala-, deixem aquesta enutjosa tasca a d'altres plomes autoritzades.

Cirera, em deus un quadre, que t'he deixat bé.

Ramon Casa i Peña

Irina

Presoner de la teva estela, Irina, m'ha dit que marxés. No fuigs, se t'emporten. Amb recança i dolor et deixo anar. Seràs benvingut a les noves mans, com ho vas ser a les meves, venint d'altres.

Solcaràs el blau per darrera vegada abans de què et tornin a batejar, abans de què peus inhòspits et trepitgin, i abans de què trobis a faltar l'acaronament amic, la paraula furtiva que et porta, amb delit, cap al més enllà. Mans maldestres et guiaran; maldestres perquè no et coneixeran, perquè no hauran tingut encara amb tu el diàleg apassionat i serè, rebuig de violències, carregat de poder, però, que jo he tingut.

Presoner de la mar, no has tingut límits més que en tu mateix. Terres llunyanes s'acostaven inexorablement i fugien, lentament, sense pressa i sense fressa. El teu cos arrodonit i sensual lliscava sobre l'aigua i l'aigua, reconeixent-lo, sempre hi havia obert camí, més planer, a voltes més inhòspit, però sempre existent. Nose

t'acabarà aquesta drecera, solcada per la humanitat; existirà sempre, fins molt més tard que tu i jo, fins molt més que germans teus, més joves i eixelebrats, mancats, però, de la serenitat que et feia remuntar l'ona i baixar-la amb suavitat, com demanant-li permís per entrar a casa aliena. Això, però, ho vas entendre des del primer dia, era a casa teva.

Presoner de l'univers, dofins t'han acaronat graciosament el melic i tu els has rebut sempre sense estridències, discretament i, al mateix temps, fent-los l'ullet. Ells et coneixien, et saludaven i tu també deies quelcom. Ara, en la llunyania del record, reconec aquell petit salt endavant, aquell quasi imperceptible canvi de rumb, com una salutació.

Ferm, però acollidor. Obries les teves ales per portar-me més lluny, més lluny de l'avui que ara ens empresona, cap a una Itaca fugissera, però a l'abast; una Itaca que jo t'hagués ensenyat algun dia, encara que ja l'hagis tastada en alguns moments, on hagués-

sim arribat abans de què es fes fosc i on t'hagués conduït pels camins sense marges, que mai no havies rebutjat.

Quan el mar es torni roig a ponent i la lluna tregui el nas i et reconegui, jo et miraré sense veure't, et cridaré i tu no em sentiràs. Potser restaràs lluny, lligat per cordes cruels que, emmordassant-te, no et deixaran fugir, o potser restaràs navegant, tal com tu vols, besant aigua i aire alhora, deixant que el bes sigui mutu, apassionadament i futejant-te la cara o deixant-te amb cura allà on tu vulguis amb un plaer compartit passiu, però no per això menys libidinós.

Testimoni d'ensurts davant el cap que es trenca o el nus que es desfà; d'alegria davant la terra desitjada/odiada, que feia hores que s'hauria d'haver vist; testimoni d'angoixes davant les roques massa properes, sempre massa properes, però que mai no t'han ferit.

Testimoni i presoner de la teva estela, Irina, del teu mar, del univers, adéu.

Albert Font